

Lutherrózsá

A Tatai Evangélikus Egyházközség lapja

V. évfolyam 4. szám

1997. Advent-Karácsony

Advent vonzásában

„Mintha szárnyon szállna,

*én időm mint pára, elsiet nagy sebtén,
nyílnán sebesebben...*” – énekeljük 523-as énekünkben. Ki az közülünk, aki ne érezné az idő fergeteges múlását, amikor adventi vasárnapok kopogtatnak szívünk ajtaján: készülj, közeledik a Karácsony! Karácsony szavunk szláv eredetű, s véget, a sötétség hatalmának végét jelenti. Jézus születésének megünneplése az egyházban egybesik a téli napfordulóval. Szimbólikus ez: Jézussal elérkezett a világosság ideje...

Advent-Karácsony-Újév a mérleg-készítés ideje is. Vannak akik alaposan, táblázatba szedve, mások csak röviden átgondolva, de számot vetnek az elmúlt esztendővel. Mi az amit megtettem (tehettem), s mi az amit elmulasztottam... Néhányunk szívében a jól végzett becsületes munka öröme mellett a bánat is ott van; házastárs, szülő vagy rokon, egy-egy jó barát elvesztésének keserű érzése figyelmeztet minket: vigyázz, az idő véges, okosan sáfárgodj vele!

Adventben mindenki számol.

A gyerekek számolják, hányat kell még aludniuk karácsonyig. A képviselők a parlamentben a költségvetés milliárdjait számolják, a családok pedig az ajándékok megfelelő arányát, s a rendelkezésre álló forintokat... Azon az első karácsonyon Mária a jelzőfájások közötti időt számolta, miközben talán Augustus császár éppen az adófizetőit és katonáit vette számba, hogy pazar terveit milyen ütemben hajthatja végre. Mindennel számolt, csak azzal nem, hogy Isten ígérete beteljesedik a Dávid nemzetségében, a távoli Júdea provinciában megszületik egy zsidó kisfiú, aki a világ Megváltója. Advent ideje *felkészülés*, hogy ne hagyjuk ki számításainkból, az életünkben Jézus Krisztust.

Advent vasárnapjai a helyes önismeretre tanítanak minket.

Erősítenek teremtményi öntudatunkban: Isten az én Teremtőm és megtartóm, Krisztus az én Megváltóm, keresztyén életem szolgálatának pecsétje, fedezete.

Ha jól ismerem magamat – vagyis hagyom, hogy Isten megismertessen Önmagával és önmagammal – akkor tudom, mire vagyok képes, tudom mit kell tennem. Ekkor van *látásom* és *belátásom*. Belátom, hogy szükségem van a gyülekezet hordozó, Istent-dicsőítő közösségére, s látom azt is, hogy emberlétem nemcsak a horizontig terjed, hanem azon túl is... emberlétemnek örökéletbe-nyúló íve van az Isten szeretetében.

Adventben megnyílnak a terek, s a dimenziók...

De nem csak azok. A szívek is. Ilyenkor különösen érezzük a szereteteinkhez, Istenhez-tartozásunk szükségességét. Üdvözlőlapokat küldünk rokonoknak és barátoknak, régi jó ismerősöknek. Úgy érezzük mindnyájan egy nagy család tagjai vagyunk. Milyen jó lenne, ha ez nem csak adventben, hanem mindig így lenne... A családhoz, gyülekezethez tartozás örömeinek megélése nemcsak advent vonzásában lehetséges. A lehetőségek mindig nyitottak, ha szívünk is az...

Szent Család. Részlet az 1320-ból származó Mária szárnyasoltár bal oldaláról. (Evangélikus Szent Mária templom – Dortmund.)

• Híreink •

• **Finn barátaink** (testvérgyülekezetünk Joensuu) jókívánságait kaptuk nemrég kézhez. Gyülekezetünknek áldott adventi időszakot, karácsonyt, s Istenismeretben gazdag új esztendőt kívánnak.

• **Presbiteri ülést** tartottunk szept. 24-én, melyen többek között határozatot hoztunk a Gerlingeni *Petrus Kirche* adományának (2000 DM) felhasználásáról. Eszerint ezen összeget elkülönítettük, s imaházunk bővítésének alapítványi alapösszege lesz. (Lásd túloldali cikket!)

• **Szeretetvendégséget** tartottunk Gyülekezetünkben, nov. 16-án melynek keretében először a holland egészségügyi ellátásról hallhattunk a lelkes feleségétől, majd a *Vancsai és Szokol* család külföldi élménybeszámolóit hallgathattuk meg. Ezek után *Labossa Lajos esperes* úr előadására figyelhettünk, melyet: „Egyház jövője, jövő egyháza” címmel tartott meg. Együttlétünket *Esperes* úr áhítata, majd baráti beszélgetés zárta.

• Gyülekezet lelkésze és felesége dec.3–9 között Pustavámon és Móron „Adventi Esték” sorozat keretében előadásokat tartottak „Párválasztás, házasság, gyermek – Isten előtt” címmel. Megállapítást nyert: Ezt a témát érdemes újra és újra (coram Deo/Isten előtt) átgondolni.

Ünnepi alkalmaink

dec. 24. (Szerda) d.u. 3 órákor

SZENTESTE – Gyermekkarácsonya

dec. 25. (Csütörtök) de. 9 órákor

KARÁCSONY ÜNNEPE, úrvacsorával

dec. 26. (Péntek) d.e. 9 órákor

KARÁCSONY 2. ÜNNEPE, úrvacsorával

dec. 28. (Vasárnap) d.e. 9 órákor

Istentisztelet

dec. 31. (Szerda) este 6 órákor

ÓÉV ESTI istentisztelet

jan. 1. (Csütörtök) d.e. 9 órákor

ÚJÉVI Istentisztelet, úrvacsorával

jan. 4. (Vasárnap) d.e. 9 órákor

Istentisztelet

jan. 6. (Kedd) este 8 órákor

VÍZKERESZT ÜNNEPI istentisztelet

Jöjjünk alkalmainkra, és
hívogassunk másokat is!

ERŐS VÁR A MI ISTENÜNK!

Aki Duna Tv-t néz és Kossuth rádiót hallgat Karéliában...

1997. június 7-10. között a Finnországból, a karéliai Joensuu-ból egy kis csoport meglátogatta a Tatai Evangélikus Gyülekezetet. A küldöttség vezetőjével Paula Sainioval ültünk le beszélgetni. Könnyű dolgom volt, hiszen a lelkes nő folyékonyan beszél magyarul.

Finnországban a statisztika szerint a többség, mintegy 93 % evangélikus. Magyarországon viszont a lakosság-nak csak a négy százaléka lutherá-nus. Hogyan jött létre ez a találkozás?

Az a város, ahol élek és dolgozom éppen akkora, mint Tata. A gyülekezeteink működési struktúrája egészen más. Városunkban három nagy evangélikus gyülekezet van. A a joensuu-i, a rantakylä-i és a pielisensuu-i. Ez utóbbi az én gyülekezetem, ahol 5 lelkész, két kántor, három diakónus és három – szintén főállású – ifjúsági vezető dolgozik. A gyülekezetünk mintegy 13000 főt számlál. Eppen a nagysága miatt tapasztaltuk, milyen fontosak a személyes kapcsolatok. Furcsán hangozhat, de ezt a belső egymásrautaltságot, a családi légkört, amit itt Tatán tapasztalunk újra és újra, ezt jöttünk „elitanulni.” A mi gyülekeze-tünknek külföldön csak ez az egyetlen testvér-gyülekezete van, a Tatai, mostmár hivatalo-san is több mint tizenkét éve. A személyes barátságok azonban még korábbiak, Matti Sihvonen püspökre, magyar részről pedig az egykori volt tatai evangélikus lelkészre, teo-lógiai professzorra Dr. Nagy Istvánra vezet-hető vissza. Városunkban egyetemi és főisko-lai karok működnek, a három gyülekezetben egymást érik a különböző egyházi rendez-vények, találkozók, sorozatok és koncertek. Úgy gondolom, a bőség zavarával küszkö-dünk... A kulturális élmény mellett azonban szükségünk van mindannyiunknak erőre is az együtt-élésre. Ezt az erőt jöttünk átérzeni tatai testvéreinkhez.

Kik vannak a jelenlegi csoportban?

Sajnos betegség miatt néhányan lemondták ezt az utat, de hatan végül is eljöttünk. Elsa Pippola és Lauha Kuiri gyülekezeti önkén-te-sek, akik évtizedeken keresztül tanították gyermekeinket; Matti Laukkonen „gyüleke-zeti tanácsstag” és felesége Raili Lakkunen.

Férjem Juhani Sainio, aki szintén ordinált evangélikus lelkész, de négy gyermekünk – akik időközben felnőttek – csak legkisebb 15 éves lányunk van otthon – egészséges nevelé-se végezt a gimnáziumi tanári állást vállalta. Ő vallástanár, de matematikát és pszicholó-giát is tanít (e kettőből párhuzamosa írja disszertációt); emmellett mindenben nagy segítségemre van. Végül magam pedig, mint a joensuu-pielisensuu-i gyülekezet lelkésze – mint, aki a gyülekezeti kapcsolatokért felelős – vagyok a csoportban.

Mit jelent evangélikus lelkészként élni és dolgozni Finnországban?

Jóllehet 1970-ben végeztem el a teológiát, de akkor csak lektor lehettem. Ezt azt jelentette, hogy prédikálhattam és taníthattam, de nem keresztelhettem, eskethettem és temethettem, liturgiát sem végezhettem. Az Urísten akara-tából vagyok nő, s nehéz volt számomra ezt a diszkriminációt megélni – egészen 1988-ig, amikor is évekig tartó folyamatos „megmé-rettetés” után többszáz kolléganőmmel együtt lelkésszé avattak minket, s ezzel teljes-jogúvá váltunk. Csak érdekességként említem: ugyan egyházjogilag nézve nincs akadálya, hogy nő lelkészi munkát vállaljon, de Lappföldön még ma is van olyan püspök, aki nem szentel fel-nöket lelkésszé...

Így 1970-től a fent említett okok miatt több idő jutott másra: zenére, írásra/fordításra. Ebben az időben születtek azok a verseim és dalaim – több száz – amiket még ma is játszanak rádióban és kazettákon hallgatható. Életem fontos része az egyházzene is.

Végezetül hadd kérdezzem meg, hol tanultál meg ilyen jól magyarul és ho-gyan látod a két gyülekezet kapcso-latát a jövőben?

A nyelveket mindig nagyon szerettem. Iskolai éveimben svédül, angolul, németül és latinul tanultam, de a magyar nyelvvel, ami számom-

ra olyan „titokzatos és szép, mint egy virágos-kert” csak 1985 óta foglalkozom. Akkor egy tatai gyülekezeti csoport volt nálunk, s fájt hogy az idősebb hölgyekkel nem tudtam kom-munkálni, elmondani nekik, hogy „süt a nap” vagy „holnap Ilomanciba megyünk kirándul-ni”. Szerencsémre a joensuu-i főiskolán Eva Ikonnen – aki eredetileg magyar és a férje finn – tartott egy négyéves esti kurzust. Neki sokat köszönhetek, hogy bevezetett ebbe az igen-igen nehéz, de csodálatos nyelvbe. Há-zunk tetején azonban ott a parabola és na-ponként nézem a Duna TV-t és hallgatom a Kossuth és a Petőfi rádiót – kifogástalan minőségben...

Ami a gyülekezeteink jövőjét illeti: tudom, hogy olyan mély testvéri barátság fűz minket össze a tataikkal, hogy ez a jövőben is élni fog. Szeretnék minél több ismereteket átadni és meggyőzni az embereket, hogy jöjjenek el ide és ismerjék meg ezt a szép országot. Sajnos a fiatalok között kevesen érdeklődnek Magyar-ország iránt, inkább Anglia és Németország az elérendő cél számukra.

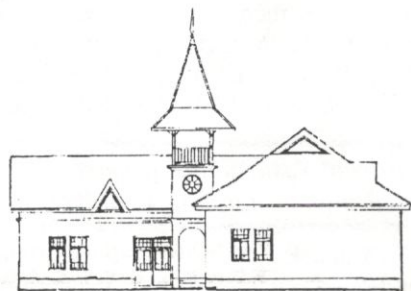
Hitem szerint a mi kapcsolatunk nem csak a joensuu-pielisensuu-i és a tatai gyülekezet ügye, hanem az Istené is, s bízom benne, hogy megáldja fáradozásainkat.

Ámen! Köszönöm a beszélgetést.

Imaházbővítés

Az elmúlt években gyülekezetünk önerőből igen sok felújítási munkát végzett el. Jó látni és tudni, hogy az igehirdetés és hallgatás tárgyi feltételei adottak. Sajnos funkcionális szem-pontból hiányzott egy terem, ami a párhuzamos alkalmak tartását tenné lehetővé. Jó lenne, ha az istentisztelet-t párhuzamosan gyermekbiblikort tartathatnánk, hiszen a hét valamelyik napját kijelölni találkozási pontnak – az igények, időbeosztások különbö-zősége miatt – gyakorlatilag lehetet-len. Elkészültek az első vázlatok is, s a presbitérium döntése alapján imahá-zunk bővítésének folyamatát elindí-tottuk. Ennek első lépése egy nyílt ala-pítvány felállítása, melynek folyó-számlájára adományokat kívánunk gyűjteni. Az Urísten áldja meg mind-annyiunk munkáját! Adja, hogy sok evangélikus testvérünkben feléled-jen a közösséghez-, Istenhez-tartozni akarás vágya, s így ne csak építsünk, hanem létszámban is épüljünk!

Januárban megjelenő vízkereszt-böjti szá-munkban a munkaprogram részleteire (lát-ványtervek bemutatásával) visszatérünk.

Vázlat-terv az épület D-Ny-i oldaláról nézve.